

Cizí kluk

„Přihraj, Dany!“ křikl Míra a sledoval, kam poletí míč.

Už chvíli si takhle kopali na plácku za kontejnery. Lidé z ulice sem nosili papír, plasty a bílé i barevné sklo. Oba kluci sem taky pravidelně odnášeli sběr. Ale víc je bavilo, když si tady mohli v klidu začutat. Podobných plácků bylo na sídlišti několik, jenže tenhle byl prostě jejich. A pro fotbálek ve dvojici jako stvořený.

Teď Míra míč minul. Balon přeskočil jeho tenisku a kutálel si to k nízké zídce v rohu plácku.

„Krucí. V poslední době nemám formu,“ ucedil Míra a rozběhl se pro míč.

U zídky se překvapeně zastavil. Za hromadou krabic se na zemi choulil kluk. Mohl být asi tak starý jako Míra a Dany. Zdál se strašně hubený a špinavý. Chvilku na sebe koukali. Jeden víc ustrašeně, druhý víc podezíravě. V očích obou byl však znát údiv.

„Kde jsi?“ ozvalo se Mírovi za zády.

Dany.

„Nemůžeš míč najít, nebo co?“

Míra mlčky ukázal před sebe.

„Co je to za kluka?“ nechápal Dany a pátravě si neznámého prohlížel.

Něco se mu na něm nezdálo.

„Copak vím?“ pokrčil Míra rameny. „Tak se ho zeptej.“

„Zeptej se ho ty,“ odsekl Dany a o krok ustoupil.

Míra vyčkával, jestli se kluk neozve sám od sebe. Neozval se. Dál na oba beze slova zíral. A vypadal opravdu vyděšeně. Jenže to taky mohla být lest. Možná tu číhá, aby něco ukradl.

„Hele...“ spustil tedy Míra opatrně. „Co tu děláš?“
Neznámý se rozhlédl. Očima zatěkal z Míry na Danyho
a nazpátek.

Teď vyskočí a zdrhne, pomyslel si Míra. Ale kluk se ani
nepohnul.

„Tak co tu děláš?“ odvážil se ho oslovit i Dany.
Chlapec pomalu sklopil hlavu.

Uprchlík

„Třeba nám nerozumí,“ napadlo Míru.

„Možná je to cizinec. Uprchlík,“ hlesl Dany. „Jsi uprchlík?“
zeptal se kluka před sebou.

Chlapec zvedl hlavu. Zdálo se, že přemýšlí. Že by přece jen
chápal, na co se ho ptají?

„Jsi uprchlík, nebo nejsi?“ došla Mírovi trpělivost.

„Jsem,“ hlesl kluk tiše.

„Páni!“ vydechl Dany. „Takže nám rozumí. Vážně je to uprchlík. Sám to přiznal. Možná je dokonce cizinec. Teď ještě zjistit, z které země.“

„Počkej,“ zarazil ho Míra. „Přemýšlej trochu. Nevypadá zrovna jako cizinec. A mluví česky. Mluvíš česky, že jo?“ obrátil se znovu na kluka.

Musel si to ověřit. Jedno krátké slovo ještě nemusí nic znamenat.

Oslovený pomalu vstal. Jeho hubenost bila do očí. Přitom měl na sobě širokou košili. A pod ní něco jako punčocháče. To snad ne, punčocháče? Míra se pobaveně zakřenil. Punčocháče nosil, když chodil do školky. Teď by je na sebe

nevzal. Je přece druhák! Podle něj jsou v tomhle věku punčocháče už jen pro holky.

„Ano,“ přerušil uprchlík Mírovy úvahy. „Čeština jest jazykem mým mateřským.“

„Aspoň něco,“ oddechl si Míra.

Danyho obavy ale vzrostly. Proč ten kluk mluví tak divně? Takhle se nevyjadřuje ani jejich prababička, která hraje v klubu důchodců ochotnické divadlo.

Míra ovšem pokračoval ve výslechu.

„Dobře, kámo. Když teda nejsi cizinec, tak nám řekni, odkud jsi utek?“

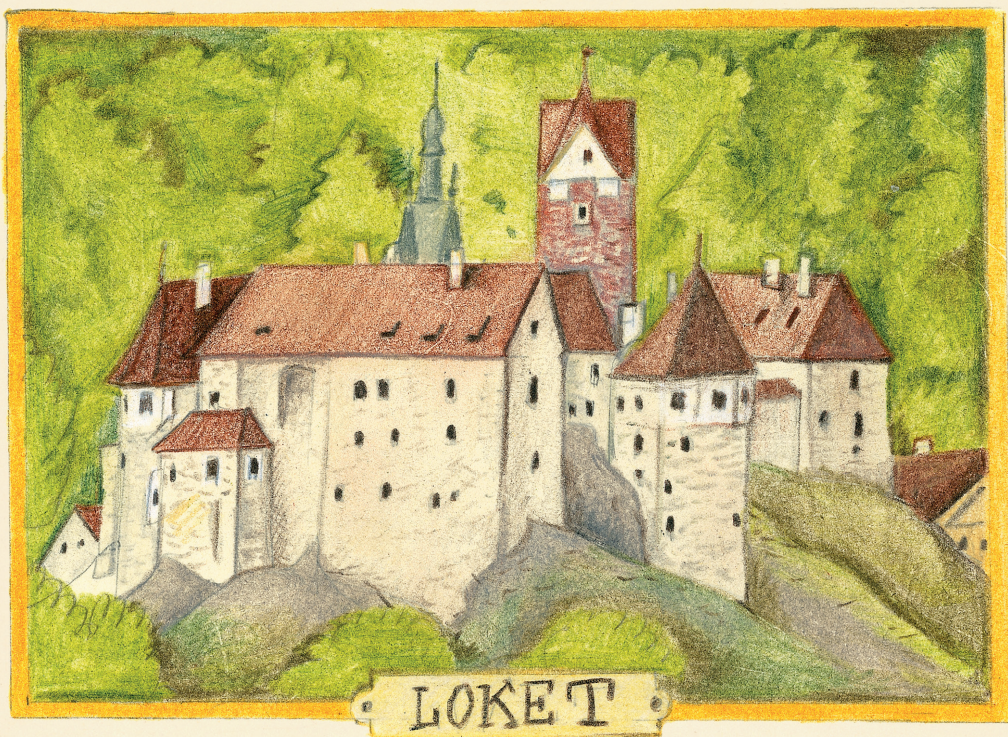
„Přesně,“ kývl vážně Dany. „Tohle by mě taky zajímalo.“

„Z Křivoklátu,“ zamumlal kluk. „Už tam vydržeti nemožno.“

Bezdomovec

„Tak ty jsi z Křivoklátu?“ zeptal se Míra.

Dany horečně přemýšlel, kde to je. Slovo Křivoklát mu znělo povědomě. A dokonce trochu legračně. Ale to bylo všechno. Musí se doma podívat do slovníku. Nebo na internet.

„Ty tam bydlíš?“ vyzvídal dál Míra.

„Strávil jsem tam jistý čas v prvním půlroce života svého...“

„Takže ses tam narodil,“ skočil mu Dany do řeči.

„Ne. Místem zrození mého jest Staré Město pražské. Ale když jsem byl čtyři měsíce stár, na Křivoklát mě do bezpečí odvezli,“ rozpovídal se kluk.

„Do bezpečí? Co ti hrozilo?“ vykulil Dany oči.

„Nepokoje v zemi byly příliš velké,“ prohodil kluk důležitě. „Po několika týdnech jsem byl matce vrácen. Ona však později byla nucena na Loket se uchýlit. Se mnou i s dvěma mými staršími sestrami.“

„Uchýliti...“ ťukal si Dany na čelo. „Na loket. A co na koleno? Na koleno ne?“

„Nech ho,“ zarazil Míra Danyho. „Třeba mluví nějakým nářečím. A Loket je myslím jméno hradu.“

„To leda,“ ucedil Dany. „Ale zní to všechno nějak divně. Tvůj táta je kastelán, že jste bydleli na hradě?“ podíval se pátravě na kluka před sebou.

„Můj otec... matku a sourozence na Mělník vyhnal. A mě, tříletého, na Lokti do sklepního vězení zavřel. Později mě na Křivoklát převezl.“

Kluci jen třeštili oči.

